

Tôi Sẽ Theo Đuổi Em Như Em Đã Từng Theo Đuổi Cậu Ấy

Contents

Tôi Sẽ Theo Đuổi Em Như Em Đã Từng Theo Đuổi Cậu Ấy	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	2
3. Chương 3	3
4. Chương 4	4
5. Chương 5	5
6. Chương 6	6
7. Chương 7	8
8. Chương 8	9
9. Chương 9	10
10. Chương 10	10

Tôi Sẽ Theo Đuổi Em Như Em Đã Từng Theo Đuổi Cậu Ấy

Giới thiệu

Thể loại: teen, thanh xuân vườn trường, SEMột câu chuyện tình yêu đơn phương của nữ chính dành cho người cô ấy thu

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/toi-se-theo-duoi-em-nhu-em-da-tung-theo-duoi-cau-ay>

1. Chương 1

Đoạn

-Tổ trưởng, tôi thích cậu

-Nay bị hâm à - anh nhú mày hỏi cô

- Không có tôi thật sự thích cậu mà.

- Thôi thôi dẹp dẹp lo ôn bài đi lát kiểm tra đó cô nương - anh đập quyển vở vào đầu cô nói

-.....

- Tổ trưởng à - cô lắc tay anh

- Chuyện gì nữa?

- Cậu rảnh không?

- Rảnh. Mà có chuyện gì? - anh khó hiểu nhìn cô

- Nếu rảnh thì cậu thích tôi đi cho bận
- Nay cậu lại bị hâm nữa à - anh cốc đầu cô
- Haizz....sao cậu cứ cốc đầu tôi mãi thế.
- Tôi thích làm vậy với cậu
- Vậy cậu có thích tôi không? - cô nhìn anh hỏi

Anh im lặng, không trả lời.

Cô và anh làm bạn được gần 1 năm rồi. Từ lúc vào lớp 10, cô đã “cảm nắng ” anh rồi. Trùng hợp là anh lại là tổ trưởng tổ cô và ngồi trước cô nữa . Anh là một con người vui vẻ, hòa đồng và học rất giỏi nữa. Còn cô, chỉ là một cô gái bình thường, ít nói, ít bạn bè, không xinh, lại còn học kém. Cô cảm thấy cô và anh là hai con người sống ở hai thế giới hoàn toàn khác nhau. Nhưng rồi một ngày anh đã bước vào thế giới tế nhạ của cô, giúp cô hòa đồng với mọi người, giúp cô học. Anh đã biến cô từ một người trầm lặng thành một con người hoạt bát.

Và từ đó cô và anh bắt đầu chơi thân với nhau.

Nhưng kể từ khi cô hỏi câu ấy thì anh và cô ít nói chuyện với nhau. Nói đúng hơn là anh luôn tránh mặt cô. Cuối năm, vào lễ tổng kết, cô tìm anh để tỏ tình với anh lần cuối vì năm sau cô phải chuyển trường.

- Tổ trưởng, cậu sao lại tránh mặt tôi

-....

- Sao cậu không trả lời. Im lặng là hay lắm sao - cô hét lên

-...

- Thật ra...

“Reng...Reng ”

Cô đang chuẩn bị thông báo với anh là cô sẽ chuyển đi, sẽ không gặp anh được nữa thì một tiếng chuông điện thoại của anh reo lên cắt ngang lời nói của cô. Sau khi anh nghe điện thoại liền hốt hoảng chạy đi. Cô nín áo anh lại.

- Tôi...

- Người yêu tôi đang trong phòng cấp cứu. Cậu tránh ra - anh hất tay cô ra

Thì ra là anh có người yêu rồi. Vậy sao anh lại cho cô hi vọng? Sao lại đối xử tốt với cô để cô ảo tưởng? Tại sao?

2. Chương 2

Từ ngày hôm đó, cô và anh không còn gặp nhau nữa. Cô cũng không còn liên lạc với anh.

Suốt mùa hè cô lúc nào cũng buồn bã, hay nhốt mình trong phòng và khóc. Cô như trở về con người lúc trước của cô - lạnh lùng, ít nói và ít tiếp xúc. Cô cố ý tìm chỗ học hè khác để tránh mặt anh. Cô sợ cô sẽ rung động lần nữa.

Ngày cô vào trường rút hồ sơ, cô gặp lại anh, anh vẫn vậy, vẫn vui vẻ, hoạt bát, nhưng bên cạnh anh bây giờ không phải là cô nữa, bên cạnh anh bây giờ là cô ấy - người yêu của anh và cũng là.... bạn thân của cô. Họ cười với cô, cô cũng cười với họ, chỉ là nụ cười của cô không được tự nhiên. Nhìn họ tay trong tay lòng cô đau như cắt. Có phải ông trời đang trừng phạt cô hay không?

- Chào cậu - cô ấy tới bắt chuyện.

- À... Chào - cô cười cười chào lại

- Cậu tới trường làm gì vậy? Mình nhớ là chưa có danh sách lớp mà. - cô ấy hỏi

- À không, mình tới để rút hồ sơ. Mình sẽ chuyển trường. - cô đưa hồ sơ lên nói

- Chuyển trường? Tại sao? Có phải tại mình... - cô ấy ấp úng hỏi

- Không phải đâu, tại mẹ mình muốn mình chuyển đi thôi, còn chuyện đó....mình từ bỏ lâu rồi - cô lắc đầu, buồn bã nói.

- Mình....

- Hai người đang nói chuyện gì vậy? - anh đi tới hỏi.

- Nói chuyện tí thôi mà - cô cười trả lời anh.

- Cậu vào đây làm gì? Chưa tới tháng 8 mà

Anh khó hiểu hỏi cô rồi nhìn xuống hồ sơ cô đang cầm.

- Cậu định chuyển trường à?

- Phải

-....

- Cảm ơn cậu trong thời gian qua đã giúp đỡ tôi. Thôi giờ tôi phải đi rồi tạm biệt. Và chúc hai người hạnh phúc

Nói rồi cô chạy nhanh đi vì cô sợ cô sẽ khóc trước mặt anh. Cô sẽ từ bỏ, từ bỏ mối tình đơn phương của cô.

Khi cô đi anh cảm thấy có sự mất mát. Nhưng anh không thể giữ cô lại, anh vô dụng lắm phải không.

3. Chương 3

- Cảm ơn cậu đã giúp tôi - anh nhìn cô ấy nói

- Không có gì! Nhưng cậu nghĩ làm vậy sẽ không sao chứ - cô ấy e dè nói

- Tốt nhất là để cô ấy từ bỏ đi. Tôi không muốn cô ấy nuôi hi vọng.

Anh và cô ấy buồn bã nhìn theo bóng hình đang khuất dần của cô.

Đến tháng 8, cô vào nhập học, bước vào ngôi trường mới và bắt đầu một cuộc sống mới, một cuộc sống không còn anh bên cạnh.

Ngôi trường mới của cô cũng không xa ngôi trường anh học, muốn tới trường là phải đi qua trường anh. Nè nè, ông trời đang đùa với cô à?

- Haizz - cô thở dài

- Sao vậy con? Con không thích trường này à? - mẹ thấy cô thở dài liền hỏi

- À... Không sao đâu. Chúng ta vào nhận lớp thôi. - cô cười cười , kéo mẹ cô tới phòng hiệu trưởng.

Sau khi hỏi hiệu trưởng thì cô biết cô học lớp 11A6. Cô đang đi đến lớp thì vô tình đụng phải một người con trai.

- Ui da - cô xoa xoa cái mông tội nghiệp của cô

- tôi đang vội - nói rồi người con trai đó chạy đi.

” Đi luôn à? Không xin lỗi hay đỡ người ta đứng dậy à? Mà cậu ta đẹp trai thật, nhưng mà lại... Haizz ” cô lắc đầu tiếc nuối.

Vào lớp, cô chọn chỗ ngồi cuối lớp gần cửa sổ. Cô sẽ trở về là cô - một con người ít nói, lạnh lùng. Cô nằm dài trên bàn, đeo tai nghe và mở nhạc lớn, đây là cách cô làm lơ cuộc sống xung quanh.

Không biết từ khi nào bên cạnh cô đã xuất hiện thêm một người nữa. Cô lom côm ngồi dậy, nhìn sang bên cạnh.

- O... Là cậu ? - cô và người con trai kể bên cùng ngạc nhiên lên tiếng.

Chap này hơi xàm rồi thì phải!

4. Chương 4

- Cậu học lớp này à? - người con trai hỏi cô

- Phải. - cô trả lời

- Chào, tôi tên Huy, Nguyễn Hoàng Huy. Rất vui được làm quen. - Hấn vui vẻ giới thiệu.

- Tôi tên Uyên, Nguyễn Tiểu Uyên

Giới thiệu xong cô liền đứng dậy thì hấn nắm lấy tay cô, cô hoảng hốt giật tay lại.

- A...xin lỗi. Mà cậu định đi đâu vậy? - hấn lúng túng xin lỗi.

- Chuyển chỗ. Tôi thích ngồi một mình. Với lại tôi cũng không thích ngồi chung với cậu. Tôi sợ... - cô dừng lại rồi nhìn quanh lớp. Biết bao nhiêu ánh mắt hình viên đạn đang nhìn chằm chằm vào cô, đột nhiên cô thấy ớn lạnh. ” Tốt nhất là tránh xa cậu ta ra ”. Nghĩ xong cô liền bỏ đi chỗ khác.

- HẢ? Sợ?

Hấn ngạc nhiên. Ngồi với hấn mà sợ cái gì. Hấn là hotboy của trường này đó nha. Đâu ai dám đụng đến hấn? Cô sợ cái gì chứ. Trong lớp đứa này, đứa con gái nào cũng muốn ngồi chung với anh, cô thì lại tìm cách xa lánh anh. Cô gái này thật kì lạ.

” reng....reng ”

Đến giờ ra chơi, cả lớp chạy ra ngoài như ong vỡ tổ. Cô đang tính ngủ thì hấn từ đâu bay tới.

- Nè, xuống canteen không? - Hấn bay tới chỗ cô hỏi.

- Không, cậu tránh ra. Tôi muốn ngủ

- Nhưng....

- CẬU PHIỀN QUÁ - Cô hét vào mặt hấn.

Thấy cô bức bối, hấn không muốn làm phiền.

Khi trở vào lớp, hấn thấy cô đã ngủ, hấn liền đặt hộp sữa lên bàn cô. Hấn vô tình nhìn vào điện thoại cô, hình nền điện thoại là hình một chàng trai đang chăm chú làm bài. Hấn cảm thấy ghen tỵ với chàng trai trong hình, chắc là chàng trai này rất đặc biệt đối với cô.

Lần đầu nhìn thấy cô là lúc cô đang kiểm lớp học, nhìn thân hình nhỏ nhắn của cô cứ xoay tới xoay lui tìm lớp làm anh buồn cười. Lúc định tới giúp cô thì đâu ra một đám nữ sinh chạy tới. Hấn hoảng hốt liền chạy đi và vô tình va vào cô, định đỡ cô dậy thì đám nữ sinh kia lại tới. Hấn đành bỏ cô lại. Lúc vào lớp hấn thấy cô ngồi cuối lớp, hấn rất vui vì được gặp cô. Nhưng vừa thấy hấn cô lại muốn bỏ đi. Nhìn cô ngồi một mình trong góc lớp, hấn rất muốn đến bên cô và kéo cô ra khỏi thế giới cô độc đó.

Nhưng giờ nhìn thấy hình chàng trai trong điện thoại, hấn không biết hấn còn cơ hội đến bên cô và che chở cho cô không?

#còn

#uyên

5. Chương 5

-Nè, cậu đứng trước bàn tôi làm gì thế?

- O... Tôi...- hấn ấp a ấp úng nói.

- Của cậu à? - cô chỉ vào hộp sữa.

- O...phải. Tôi mua cho cậu, thấy cậu chưa ăn gì nên tôi...

“Bịch”

Hộp sữa “nhẹ nhàng ” rơi vào thùng rác trước sự ngạc nhiên của cả lớp.

- Cậu...- hấn đơ người.

- Tôi không cần lòng tốt của cậu và làm ơn cậu tránh xa tôi ra một chút. Cậu biết cậu đang làm phiền tôi không? - cô lạnh lùng nói.

- Có phải vì cậu trai trong hình mà cậu đối xử lạnh nhạt với tôi? Cậu sợ cậu ta ghen à? - vừa nói hấn vừa chỉ vào màn hình điện thoại.

-... - cô im lặng, cô không muốn trả lời câu hỏi của hấn. Hay nói đúng hơn cô không biết trả lời hấn như thế nào. Ghen? Liệu anh có ghen vì cô không?

- Nè cậu nói gì đi chứ, có phải vì cậu ta mà cậu đối xử lạnh nhạt với tôi, vì cậu ta mà cậu không muốn nói chuyện với tôi, vì cậu ta mà cậu....- hấn nắm bả vai cô lắc mạnh.

- Không, tôi với cậu ấy... chỉ là bạn học - cô buồn bã nói.

Đúng rồi, chỉ là bạn học.... chỉ là bạn học, không hơn không kém.

Nhìn màn hình điện thoại, cô cười nhạt, đây là tấm hình cô chụp lên anh khi anh đang chăm chú làm bài, anh không thích chụp hình nên cô chỉ có một tấm hình của anh, giờ nhìn lại tấm hình cô lại thấy buồn và nhớ anh. Cô muốn từ bỏ anh mà, sao lại còn nhớ và buồn anh làm gì chứ?

Hấn thấy cô cứ nhìn chằm chằm vào màn hình điện, nở nụ cười buồn bã. Lúc này hấn chỉ muốn đến an ủi cô, muốn nói là có hấn ở đây, sẽ không ai làm cô buồn nữa....nhưng liệu hấn có cơ hội đó không?

” Reng...reng ”

Tiếng chuông vào lớp cắt ngang dòng suy nghĩ của cả hai. Hấn định về chỗ thì một bàn tay níu áo hấn lại.

- Xin lỗi về hộp sữa, tôi sẽ đền cho cậu- cô cúi mặt nói.

- À...không...- anh định nói không cần thì một nữ sinh đến kéo anh đi.
 - Anh Huy à, về chỗ đi a~. Thầy vô rồi nha ~. Nếu không bị phạt đó a~ - nữ sinh đó ỏng ẹo kéo anh đi, không quên quay xuống liếc xéo cô một cái.
- Nè nè,cô vô tội nha. Là anh ta bám lấy cô mà - cô khóc thầm trong lòng.
-

“Reng...reng...reng ”

Tiếng chuông ra về giải thoát cô khỏi môn Hóa. Cô vươn vai, đang định dọn về thì nữ sinh lúc trưa đi tới bàn cô.

- Mày tốt nhất là tránh xa anh Huy của tao ra. Nếu không thì...- vừa nói cô ta làm hành động cửa cổ.

Nói rồi cô ta cùng đám nữ sinh bỏ đi.

Cô cũng không quan tâm về lời cảnh báo của cô ta. Nói đúng hơn là cô ta không làm gì được cô.

Cô nhanh chóng dọn đồ ra về. Vừa bước ra khỏi lớp cô bị một người níu lại

- Lại là cậu à? - cô chán nản nói.
- Để tôi đưa cậu về - hấn nín nín áo cô.
- Không cần - cô bỏ đi
- Khoan... Đợi tôi - hấn chạy theo cô

Cô đi đến cổng trường thì gặp Nhi - bạn thân của cô và là.... người yêu của anh. Thấy cô, nó hốt hoảng chạy tới.

- Uyên, nhanh lên, anh Phong có chuyện rồi

6. Chương 6

- Hả? Cậu ấy bị làm sao? - cô lo lắng hỏi nó.
- Mình sẽ nói sau, giờ Phong đang trong phòng cấp cứu. Cậu tới đó nhanh đi .
- Nhưng tôi không có xe....
- Để tôi đưa cậu đi - là hấn.

Sau khi đuổi kịp cô, hấn vô tình nghe được cuộc nói chuyện giữa cô và nó.

” Phong? Là ai? Là người trong điện thoại cô đúng không? ” - hấn nghĩ.

- Được - hết cách cô đành phải để hấn chở.
-

Đến bệnh viện, cô chạy đến phòng cấp cứu. Thấy cô chạy đi hấn cũng nhanh chóng chạy theo. Đến nơi, hấn thấy cô ngồi thẩn thờ trước phòng cấp cứu.

Nhìn cô như vậy hấn thật sự rất đau lòng.

- “Vậy là mình không còn cơ hội rồi ” - hấn cười khổ.

Hấn ngồi bên cạnh cô, cả hai không ai nói gì, cứ chìm đắm trong suy nghĩ của mình.

“Cạch”

-Ai là người thân của bệnh nhân Nguyễn Thanh Phong? - vị bác sĩ già bước ra từ phòng cấp cứu nhìn hàng ghế chờ hỏi.

- Là tôi - cô đứng lên nói.

- Cô vào đây với tôi.

- Được.

Nhìn cô thần thờ từ phòng cấp cứu bước ra, hấn đi tới hỏi

- Sao vậy?

- Cậu ấy....

- Cậu ta làm sao? - Hấn hỏi lại.

- Cậu ấy bị bệnh tim. Cơ hội sống rất thấp. Phẫu thuật cơ hội thành công chỉ có 10% - cô nhìn hấn.- giờ tôi phải làm sao?

Cô khóc, lần đầu tiên hấn thấy cô khóc.... Nhưng cô lại khóc vì cậu ta.

-Giờ chúng ta cũng không thể làm gì, cứ gọi báo cho gia đình cậu ta, để gia đình cậu ta quyết định .- hấn đề nghị.

Cô thấy cũng đúng, giờ cô cũng thể không làm gì.Sau khi nghe cô báo, mẹ anh liền chạy đến. Cô nói những gì bác sĩ nói cho mẹ anh. Thấy mình ở lại cũng không có ích gì liền quyết định đi về.

- Để tôi đưa cậu về - lại là hấn.

Thì ra là hấn vẫn đợi cô.

- Ừ.

Hấn chở cô về nhà, thấy cô buồn,hấn cũng buồn theo

- Cậu yên tâm đi cậu ta không sao đâu.

- Cảm ơn cậu - cô cười rồi tạm biệt hấn.

Thấy cô vào nhà,hấn mới yên tâm ra về.

Cả tuần đó,cô và hấn thường xuyên vào thăm anh. Tại sao lại có hấn? Đơn giản vì hấn tình nguyện làm tài xế cho cô, cô không có xe nên cô cũng không từ chối, đương nhiên cô cũng bị các bạn nữ ” hỏi thăm ” không ít lần. Suốt cả tuần này cô luôn nghĩ về anh. Cô không muốn tiếp tục mối tình đơn phương này. Có lẽ lúc trước cô thích anh vì anh giúp cô nhiều việc nên sinh ra cảm kích. Có lẽ cô nên kiếm một tình yêu đích thực cho mình. Một người vì cô mà chịu hi sinh, yêu thương cô thật lòng. Đột nhiên cô nhớ tới hấn.

Mấy ngày nay hấn luôn bên cô, lúc nào cũng quan tâm cô, còn làm tài xế cho cô nữa. Tại sao hấn lại đối xử tốt với cô như vậy? Chắc hấn quan tâm bạn bè thôi.

Cuối tuần.

Khi cô đang ngủ thì có tiếng chuông điện thoại đánh thức cô. Cô bực bội nhìn xem đang phá giấc ngủ của cô thì thấy số của nó.

- Có chuyện gì à?- cô nghi ngờ hỏi

- Mình có chuyện cần nói với cậu.

- Nhưng giờ tôi....- cô định từ chối.
- Chuyện này liên quan đến Phong.
- hmm....Được. Cậu nhấn địa điểm đi. 30 phút nữa tôi tới.

7. Chương 7

Đến điểm hẹn cô đã thấy nó ngồi đó. Cũng may là nơi này gần nhà cô nên không cần đi xe. Cô đi đến chỗ nó, nhìn nó có vẻ tiêu tụy, có lẽ vì thay phiên chăm sóc anh. Thấy cô nó hơi bất ngờ.

- Cậu uống gì? - nó đẩy menu qua cô.
 - Cậu có chuyện gì cứ nói? Tôi không có thời gian - cô lạnh lùng nhìn nó nói.
- Nó ngạc nhiên về thái độ của cô, từ trước tới giờ cô không bao giờ đối xử lạnh lùng với nó, dù có chuyện gì xảy ra cô vẫn không bao giờ tỏ thái độ này. Chuyện gì đã khiến cô thay đổi nhiều như vậy?
- Thực ra gia đình Phong định đưa cậu ấy ra nước ngoài điều trị, sau đó là định cư bên đó luôn - nó nhìn cô nói.
 - Vậy tốt rồi. Bên đó điều kiện tốt, bệnh của cậu ấy sẽ nhanh chóng khỏi - cô bình tĩnh nói.
 - Còn một chuyện nữa....- nó do dự, nó không biết có nên nói với cô không?
 - Có chuyện gì cứ nói.
 - Thật ra, mình và Phong.... không phải người yêu. - nó cúi đầu nói. - Phong nhờ mình đóng giả người yêu để cho cậu từ bỏ cậu ấy... Vì cậu ấy sợ, lỡ cậu ấy phẫu thuật không thành công thì cậu..... Thật ra thì cậu ấy rất thích cậu.

Nó lén ngược lên nhìn cô, thấy cô vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh nó ngạc nhiên hỏi.

- Ô? Cậu không thấy vui à? Đáng lẽ ra cậu phải vui chứ?
- Vui? Tại sao tôi phải vui? - cô nhíu mày hỏi lại.
- Cậu ấy thích cậu đó. Không phải cậu luôn thích cậu ấy sao?
- Nếu lúc trước tôi nghe câu này chắc chắn tôi sẽ rất vui...Nhưng bây giờ tôi đã từ bỏ cậu ta rồi. Bây giờ cậu ta có thích tôi, tôi cũng không thể đáp lại tình cảm đó.
- Từ bỏ? Sao cậu có thể nói từ bỏ liền từ bỏ? - nó tức giận nói.
- Tôi từ bỏ không phải cậu nên vui mừng sao? - cô cười lạnh
- Ý cậu là sao? - nó khó hiểu nhìn cô.
- Không phải cậu cũng thích cậu ta sao?

Nó ngạc nhiên. Làm sao cô biết được.?

- Cậu thấy không? Tôi dùng cả một năm để theo đuổi cậu ta, nhiều lần khóc vì cậu ta, nhưng trong một năm đó tôi nhận được gì? Cậu nói cậu ta thích tôi? Vậy sao cậu ta không chấp nhận lời tỏ tình của tôi. Cậu nói cậu ta sợ tôi đau khổ? Vậy trong một năm đó cậu ta làm tôi đau khổ bao nhiêu lần rồi?Tôi không muốn tiếp tục,tôi muốn kiếm hạnh phúc cho riêng tôi. Tôi muốn kiếm một người thật sự yêu thương tôi. - cô lạnh lùng nói.

Nghe cô nói nó mới biết được rằng một năm nay cô đã chịu đựng những gì. Đơn phương một người đau khổ vậy sao?

- À còn một chuyện nữa...thật ra, ngày mai mình sẽ đi du học - nó nhìn cô nói.

- Oh vậy.... Cậu qua đó sống mạnh khỏe.

- Chuyện gì cần nói mình cũng đã nói xong.Mình về trước.

Nói rồi nó bước về, nó không muốn đối mặt với vẻ lạnh lùng của cô, cô thay đổi rồi, cô không còn là cô bạn thân của cô nữa.

—

Nó đi, chỗ đó chỉ còn mình cô. Đột nhiên cô quay xuống đằng sau nói.

- Cậu nghe lén đủ chưa?

8. Chương 8

- Ai...ai nói tôi nghe lén. Tôi chỉ là vô tình nghe thấy. Là vô tình thui à nha.- hấn lấp bắp nói.

- Có thật không? - Cô kéo dài.

-....- hấn nhìn cô

-....- cô nhìn hấn, như muốn nói ” Nhìn chị mày giống đang tin mày không? ”

- Được rồi, là tôi cố ý nghe lén. Lúc này tôi tới nhà cậu định rủ cậu đi chơi cho khuây khỏa thì thấy cậu đi ra ngoài nên tôi quyết định bám theo.- hấn cúi mặt nói.

Cô buồn cười nhìn hấn. Tên này cũng có lúc dễ thương vậy à? Nhìn hấn như trẻ con làm sai sợ bị má la nên cúi mặt.

- Không phải cậu muốn rủ tôi đi chơi sao? Vậy đi thôi.

À...hả? - hấn ngược mặt lên nhìn thì thấy cô đã đi tới cửa, hấn liền đuổi theo - Nè nè, đợi tôi với.

Hấn đang rất vui nha. Vì sao hả? Vì hấn được đi chơi với cô và đặc biệt chỉ có hai đứa thôi. Hấn như mở cờ trong bụng. Phải nắm lấy cơ hội này.

- Cậu muốn đi đâu? - hấn quay xuống hỏi cô.

- Đi khu vui chơi đi.

- Được rồi, ôm chặt tôi vào đó - hấn bắt đầu khởi động xe.

- Hả... Ôm em gái cậu chứ ôm? Cậu làm như tôi lần đầu....Á..

Cô đang luyên thuyên nói thì hấn lên ga phóng nhanh đi làm cô hoảng loạn ôm chặt hấn.

- Cậu thấy chưa? Tôi nói rồi mà.- hấn cười nham hiểm nói.

“Thấy thấy em gái cậu ” cô thầm rửa hấn. Nhưng dù hấn giảm tốc độ cô cũng không buông hấn ra, vì cô sợ lỡ tên điên này lại phóng nhanh lần nữa thì cô có cơ hội gặp anh Vương soái ca sớm.

Đến khu vui chơi

Hấn nắm tay cô lôi vào trong.

- Ấy... Buông tay tôi ra, tôi đâu phải con nít - cô nhìn hấn cần nhẫn.

- Tôi sợ cậu lạc. Cậu lùn như vậy, lạc là tôi không biết tìm cậu ở đâu luôn. - hấn cười cười

- Tôi lùn thì sao? Bộ tôi ăn hết của nhà cậu à? - cô lườm hấn.

- Tôi nguyện cho cậu ăn hết của nhà tôi.

- Thui dẹp vấn đề này đi. Cãi với cậu tôi cũng không cao lên được. Đi chơi thôi.

Cô và hấn đi chơi tới chiều. Cả ngày nay hấn đều nắm tay cô không buông, chỉ có lúc chơi trò chơi hấn mới buông ra, còn cô mặc kệ để cho hấn nắm. Đến tối, hấn đưa cô về tới nhà. Cô tạm biệt hấn định bước vào nhà thì hấn kêu cô lại.

- Ê...tôi thích cậu.- hấn bày tỏ với cô.

- Hả?

9. Chương 9

-Hả gì mà hả? Tôi nói tôi thích cậu đó. Cậu đồng ý để tôi theo đuổi cậu không?

- Nhưng tôi nhớ không lầm là cậu có người yêu rồi mà - cô ngạc nhiên nói.

- Cái gì mà người yêu, Tôi có người yêu hồi nào?- hấn kinh ngạc hỏi lại cô.

- Không phải một người mà là rất nhiều người. Nào là cô A, cô B, cô C, D,E,F,...bla bla - cô liệt kê ra những người nhận là bạn gái hấn.

- Thôi thôi ngưng ngưng. Máy người đó tôi không biết. Tôi chỉ biết là tôi thích cậu thôi. Cậu có chịu cho tôi theo đuổi cậu không? - hấn nói nhỏ dần.

- Được thôi. Nhưng tôi nói cậu biết, tôi không giống mấy người khác, tôi không thích hoa cỏ, socola các thứ nên cậu đừng tặng tôi, nếu không là tôi vứt ráng chịu. Chúc cậu thành công cầu đổ tôi, bạn trai thử việc.

Cô cười với hấn rồi bước vào nhà. Còn hấn đang tiêu hóa những lời cô nói, tiêu hóa xong hấn vui mừng đến mức muốn nhảy cẫng lên, vậy là cô cho hấn cơ hội rồi, hấn sẽ cố gắng từ bạn trai thử việc trở thành bạn trai chính thức của cô.

10. Chương 10

Những ngày sau đó hấn lập ra cả một kế hoạch cầu đổ cô . Hấn không ngừng dùng mọi cách theo đuổi cô, bám đuôi cô, làm tài xế riêng cho cô....bla...bla. Nói chung là hấn làm mọi cách rồi mà cô vẫn không chấp nhận hấn làm bạn trai.

Đột nhiên hấn nghĩ ra một kế hoạch, hấn liền lấy điện thoại ra gọi cho ai đó rồi cười nham hiểm ” Để xem lần này cậu có chịu làm bạn gái tôi hay không?”

Mấy ngày nay cô không hấn bám theo cô nữa, cô nghĩ có lẽ hấn không kiên nhẫn nữa rồi. Thật là, làm cho cô hạnh phúc rồi bỏ rơi cô.

Cô cũng được báo là anh đã phẫu thuật thành công, nó đã tỏ tình với anh và anh đã chấp nhận rồi. Vậy không phải tốt rồi sao, ai cũng tìm được hạnh phúc của mình rồi....chỉ còn cô thôi...

Đang suy nghĩ miên man cô không biết là đằng xa có một chiếc xe đang lao về phía cô, đột nhiên có người bay ra đẩy cô ra. Cô quay lại nhìn người nằm trên vũng máu - là hấn. Trái tim cô co thắt dữ dội. Cô không muốn. Cô chạy lại ôm hấn khóc lớn:

- Nè cậu tỉnh lại đi. Không phải cậu theo đuổi tôi sao? Cậu thương tôi mà, sao lại bỏ tôi. Làm ơn cậu tỉnh lại đi. Cậu tỉnh dậy đi, tôi sẽ chấp nhận cậu làm bạn trai tôi. Tôi thích cậu. Tôi thích cậu rồi cậu tỉnh lại đi, làm ơn..

- Cậu không được nuốt lời đó

- Được tôi hứa mà.

Mà khoan.... cô nhìn xuống hấn, thấy hấn nhìn cô cười cười. Bây giờ cô mới biết cô bị lừa.

- Chết luôn đi - cô bực bội đẩy hấn ra và bỏ đi.

Thấy cô bỏ đi hấn liền chạy theo ôm cô lại.

- Cậu mới hứa gì không nhớ à?

- Hừ... lừa tôi, cậu giỏi lắm- cô muốn thoát khỏi cái ôm của hấn nhưng với sức cô thì không thể.

- Không lừa cậu sao cậu chịu chấp nhận tôi đây. - hấn đặt cằm lên vai cô.

- Tôi cũng đã chấp nhận cậu lâu rồi.

-. Thật là.....yêu cậu chết mất thôi - hấn cười, ôm chặt lấy cô như sợ cô sẽ rời xa hấn.

- Tôi cũng yêu mất cậu rồi.

Cô quay lại ôm hấn, cười hạnh phúc.

Có lẽ ông thần hạnh phúc đến kiếm cô rồi.

#hết

#Ray

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/toi-se-theo-duoi-em-nhu-em-da-tung-theo-duoi-cau-ay>